

leten dolgozókat idényjellegű munkásoknak minősítette. Dr. Gál Andrea azt is örömmel mondta el, hogy szinte minden ügy jól áll, s az utóbbi időben lezajlott perekben kivétel nélkül győzelmet arattak.

A MUNKAHELYI ÉRDEK- EGYEZTETÉS EURÓPAI SZINTŰ KÉRDÉSKÖRE

Kovács Géza, a Szövetség társelnöke beszámolt a közelmúltban lezajlott, a magyar zenekarokat, előadóművészeket is érintő számos nemzetközi eseményről. A nagyszerű budapesti PEARLE* konferencia folytatásaként legutóbb Marseille-ben gyűltek össze e nagytekintélyű szervezet küldöttei, hogy áttekinthessék az európai előadóművészettel kapcsolatos szervezeti, jogi kérdéseket. Megállapodtak többek között egy EU-szintű előadóművészeti adatbázis létrehozásában – melyhez nekünk jó alapot szolgáltat a Zene-kari Szövetség fentiekben ismertetett Adatlapja –, szó volt a munkahelyi zajártalommal kapcsolatos EU-direktíváról. Ez utóbbi akár időzített bomba is lehet, hiszen köztudomású, hogy a szimfonikus zenekari muzsikusok között magas a halláskárosodottak száma és ez időig sehol sem sikerült mindenki által elfo-

gadható védelmi rendszert kidolgozni. Ha viszont jogi útra terelődik a halláscsökkenés miatt a munkavállalói panasz az dominóelv alapján döntheti össze akár az összes európai zenekar költségvetését. Miután ez senkinek nem érdeke ez ügyben intenzív szakértői tárgyalások folynak Brüsszelben és jó néhány tagországban. Mindez része annak az EU-csatlakozás előtt kezdődött folyamatnak, melynek célja a társadalmi párbeszéd továbbfejlesztése, illetve kialakítása a régi és új EU-tagországokban. Az Európai Unió külön bizottságot hozott létre az érdekelt szakszervezeti, munkavállalói szövetségek, és a PEARLE* mint munkáltatói oldal bevonásával. Figyelembe véve az előadóművészeti szektor létszámát – mondjuk a szállítási, vagy halászati szektoréval – szakágunk jelentőségének elismerését mutatja e külön bizottság pusztán léte is. (E bizottságnak a kezdetektől tagja dr. Gyimesi László és Kovács Géza, ami viszont az érintett magyar szervezetek munkájának elismerése.) Ez a bizottság egyebek mellett kezdeményezte olyan tapasztalatcserék megszervezését, melyben régi és új tagországok munkavállalói és munkáltatói oldalainak képviselői vennének

részt egy-egy hetes időtartamban, ellesve a brit, a francia, a német gyakorlatot, illetve megismerve a Közép-Kelet-európai országokban kialakult képet. Ennek nyilvánvalóan elsődleges célja, hogy a munkabéke megőrzésének hagyományai és eszközei, az Európa nyugati felében meghonosodott „társadalmi párbeszéd” alaposabb megismerése az új tagországok „frontvonalon” működő szereplőit arra bátorítsa, hogy hazájukban legyenek motorjai e párbeszéd szervezeti kereteinek kialakításának, vagy tökéletesítésének.

Kovács Géza beszámolt arról is, hogy a zenei előadóművészeti szakma legnagyobb nemzetközi szervezete, az IAMA április 19–22 között Prágában tartja következő konferenciáját. Egy-egy ilyen összejövetel kiváló alkalmat nyújt új szakmai kapcsolatok kialakításának, ügynökségek és zenekarok közötti üzletek kötésének, emellett a szakmát leginkább érintő jogi, politikai, gazdasági kérdésekről hangzanak el előadások nemzetközi rangú szakemberektől, illetve folynak nyilvános viták a delegátusok részvételével. (A konferencia elnöke a vendéglátó Prágai Tavasz igazgatója, Román Belor, alelnöke Kovács Géza. A szerk.) R. Zs.

Milánói és bécsi sikerekkel ünneplik évfordulójukat a Szombathelyi Szimfonikusok

Pál Tamás jubileumról, újításokról, kívánságokról és a zenekarok lélektanáról

Bár már több mint egy évszázada létrejött Szombathelyen a Zenekedvelők Egyesülete, sok évnek kellett eltelnie, mire a szimfonikus zenekar függetlenített intézménnyé, hivatásos zenekarrá válhatott. Ezt hosszas művészi és szervezői munkával 1974-ben sikerült elérnie Petró János főzeneigazgatónak, így ebben az esztendőben harminc éves évfordulóját ünnepelheti a Szombathelyi Szimfonikus Zenekar. Az együttes az eltelt esztendők során megkapta a Bartók-Pásztory díjat, a Pro Arte Hungarica-kitüntetést valamint az Artisjus-díjat is. Az utóbbi időszakban a zenekar egyre nagyobb nemzetközi hírnévre is szert tett, rendszeresen koncertezik a milánói Verdi-teremben és a bécsi Musikvereinsaalban, ráadásul a napokban, világpremierként jelenik meg az a Michael Haydn-operalemez, amelynek ők a közreműködői. Az együttes jubileumi szezonjáról, tervekről, tennivalókról a zeneigazgató, Pál Tamás mesélt, aki 2001 óta irányítja a zenekart, s ebben az évben még három esztendőre szóló vezetői megbízatást kapott.

– Hogyan ünnepelték, ünneplik ezt a három évtizedes jubileumot?

– Az egész szezonunk az évforduló jegyében telik. Október 1-jén, a Zene világnapján adtunk egy ünnepi koncertet, amelyen kitüntették a zenekart, s mi is kiosztottunk néhány elismerést. A zenekari igazgatóval, Horváth Lászlóval együtt úgy gondoltuk, az volna a legmél-

több ünneplés, ha a korábbi zeneigazgatóinkat felkérnénk egy-egy hangversenyre, s ők dirigálnák a saját bérletsorozatunk előadásait. Minden meghívott örömmel mondott erre igent, s a zenekar és a közönség is örült, hogy ismét találkozhat ezekkel a művészekkel. Így muzsikálással ünnepelünk, s ettől a különleges karmester-sorozattól – hiszen például az alapító

karnagyunk is pódiumra lép – még emelkedettebb hangulatban zajlanak hangversenyeink. Úgy vélem, ez igazi tisztelgés az együttes három évtizedes történelme előtt.

– Három esztendővel ezelőtt került a Szombathelyi Szimfonikusok élére. Menyiben, miben változott meg ezalatt az idő alatt az együttes?

– Egy kiváló zenekart vehettem át, így hi-
ba lenne, ha azokat a változásokat, amelyek
az én munkám eredményeként következtek
be, valamifajta grandiózus javulásnak állíta-
nám be. Szerencsére egy máig ható, nagyon
gondos alapítói munkára támaszkodhattam,
amit *Petró János* kollégámnak köszönhetek.
Ő ugyanis annakidején hallatlan előrelátással
hozta létre ezt a zenekart. A mai napig szin-
te egyedülálló az országban, hogy mi ugyan-
abban az épületben tudunk koncertezni, ahol
próbálunk. Ráadásul az együttes mellé oda-
simult egy zeneiskola is, amelynek tagjai
szükség szerint segítségünkre vannak, s ahol
számos muzsikusként tanít. *Petró János* orgo-
nát építtetett a zsinagógába, s még arra is
odafigyelt, hogy a Bartók-terem mellett kü-
lön irodahelyiséggel is rendelkezünk, egy-
szóval megteremtette az együttes létehez
leginkább szükséges feltételeket. A muzsi-
kusokat pedig nagyon gondos kézzel válo-
gatta össze. Az alapító tagok közül van még,
aki jelenleg is nálunk játszik, s mindannyian
nagyon fegyelmezett, muzikális, szimfoni-
kus szemléletet képviselnek. *Petró*nak sike-
rült elérnie azt is, hogy a zenekari szellem
minden fellengzéstől mentes, munkacen-
trikus legyen. Az ő együttesében azt becsül-
ték meg, aki szorgalmasan dolgozott, intelli-
gensen alkalmazkodott a többiekhez, s ez a
hagyomány máig megmaradt. Én magam is
ezeket tartom a legfontosabb értékeknek. Így
nem csoda, hogy amikor elkezdtem a szom-
bathelyiekkel dolgozni, már az első próbák
nagy meglepetéssel és örömmel töltöttek el.

– *Egy új zeneigazgatónak akadnak kelle-
metlen kötelezettségei is... Van, aki az első
időszakban próbajátékkal igyekszik felmér-
ni az együttest, s átrendezni az ülésrendet,
és kialakítani a saját zenekarát.*

A Szombathelyi Szimfonikusok történetének néhány fontosabb állomása

1882 Müller Ottó karmester a „zene bármely nemét értő és művelő urak jelentke-
zését várja, önkéntes zenekar szervezése céljából.”

1901 létrejön a „Zenekedvelők Egyesülete”, a zenekar vezetői: Balassa Kálmán és
Henne Ignác.

1909 a városi Zeneiskola megszervezése Csikor Elemér igazgató nevéhez fűződik,
aki koncertező művészként aktívan vesz részt Szombathely zenei életében

1922 Dohnányi Ernő elismerően nyilatkozik a Stazenberg Vendel vezette zenekarról

1939 Ferencsik János első ízben vezényli a zenekart, amelyet ebben az évben Dillmann
József katonakarmester irányít.

1945 a háború szétszórta az egykor működő régi zenekar tagjait, többen életüket
is veszítették. A katonazenekart – amelyből a háború előtt a fúvósokat kölcsönöz-
te az együttes – Debrecenbe helyezték. Ezekben az években, 1948-ig Balassa Kál-
mán a zeneiskola tanáraival és növendékeivel ad hangversenyeket.

1948 megalakul a „Szombathelyi Filharmóniai Társaság”. Zenekarának Pécsi István
a vezetője.

1953 Lendvai Ernő művészi értékű munkásságának köszönhetően felmerül az a
gondolat, hogy félfüggetlenítsék a Filharmóniai Társaság Zenekarát.

1956 megszűnik a filharmóniai társaság, ezért a Filharmóniai Zenekar a Szombat-
helyi Városi Tanács Szimfonikus Zenekaraként működik tovább. A következő
években Bachmann Tibor, Endrődy Alfréd vezényli az együttest.

1962 A Városi Tanács Szimfonikus Zenekara és a zeneiskolai ifjúsági zenekar a
383/1961 sz. VB határozatban foglaltak értelmében egyesül. Új neve: Szombat-
helyi Szimfonikus Zenekar, karnagya 1962 február 15-től *Petró János*.

1969 a Szombathelyi Szimfonikus Zenekar *Petró János* értékes szervezői és mű-
vészi munkájának köszönhetően félfüggetlenné válik.

1974 a Szombathelyi Szimfonikus Zenekar független intézménynyé, hivatásos ze-
nekarrá válik *Petró János* főzeneigazgató vezetésével.

1975 felavatják a kiváló akusztikájú Bartók-termet, ahol az együttes a koncerteken
kívül a próbáit is tartja.

1977 a Nemzetközi Bartók Szeminárium Budapestről Szombathelyre költözik, s a
sorozatnak azóta a város ad otthont. Az évente megrendezett program igényes kar-
mesterkurzusának műhelymunkája a Szombathelyi Szimfonikusokra épít.

1990 a Szombathelyi Szimfonikus Zenekar kiemelkedő művészi munkáját Bartók
Béla-, Pásztory Ditta-díjjal jutalmazták.

1998 Horváth László klarinétművész lesz a zenekari igazgató.

2001 Pál Tamás lesz a zenekar vezető karmestere és művészeti vezetője.

A magyar zeneművek bemutatása és megismertetése érdekében végzett kimagas-
ló tevékenységéért az együttes elnyeri az ARTISJUS Zenei Alapítvány díját.

2004 megyejárás alkalmából – a Nemzeti Színházban – az együttes Pro Arte
Hungarica-díjban részesül, és hivatásossá válásának 30 éves jubileumát ünnepli.

– Nekem is volt némi hálátlan feladatom.
Néhány muzsikust olyan posztra ültettem,
ami jobban megfelelt kvalitásaiknak, s akadt
olyan zenész is, akinek nem tartottam igényt
a további szolgálataira. Viszont a meglévő
hagyományt követve, igyekeztem olyan új
tagokat is válogatni, akik előrevizik a zene-
kart, s úgy érzem, ezt a célt sikerült megva-
lósítanom. Kitűnő új fúvósokat találtunk, és
tehetséges vonósokkal is bővült az együttes.

– *Számos vidéki zenekarnál jelent prob-
lémát, hogy kevesen jelentkeznek a próba-
játékaikra, mert nem tudnak versenyezni a*

*fővárosi együttesek biztosította fizetéssel,
lehetőségekkel...*

– Szerencsére ezzel még nem volt problé-
mánk. Remek a szombathelyi zeneiskola és
a művészeti szakközépiskola is, ráadásul a
mai versenyhelyzetben még a fővárosban
sem könnyű állást találni, így próbajátéka-
inkra folyamatosan jönnek a jelentkezők,
sokan közülük Győrből érkeznek. Most ép-
pen két kiváló hegedűst találtunk. Az átal-
kítással egyébként kitűnő, és egészen más
hangzású lett a vonóskarunk. A koncertmes-
terünk, és a szekund-szólamvezető testvé-

rek, ráadásul a brácsában és a csellóban is ül egy-egy tagja a családnak, így elképzelhető, hogy mekkora közöttük az egyetértés. Viszátérve az együttesen belüli meghallgatások kérdéseire, úgy vélem, ha egy karmesternek erre van szüksége ahhoz, hogy el tudja dönteni, mindenki a neki megfelelő helyen játszik-e, akkor hagyja ott a pulpitust. Én Szegeden tartottam egyéni próbát a vonósoknak, de csak azért, hogy végre már kettesben találkozzam a zenészekkel, s így még jobban megismerjük egymást. De ennek a közös muzsikálásnak tényleg nem volt semmi tétje. S bár eleinte a muzsikások féltek a dologtól, utána már nagyon élvezték a próbát, s remélem mindenkinek tudtam végül néhány hasznos tanáccsal szolgálni. Ezt az egyéni meghallgatást most novemberben a Szombathelyi Szimfonikusoknál is kipróbáltam. Nagyon tanulságos volt, értek meglepetések pro és kontra.

– *Nem jelentett nehézséget az első szombathelyi hónapjaiban az, hogy azért jelentősen átalakította az együttest, ráadásul úgy, hogy korábban, a zenekari szavazáson nem Ön, hanem Alpaslan Ertüingalp kapott több voksot?*

– Ez érthető volt, hiszen az együttes ezzel a tehetséges török karmesterrel dolgozott többet, s ráadásul ő egy fiatal ember. De én is szép számú voksot kaptam, s miután a város választása rám esett, hamar rendeződött a helyzet. Alpaslan Ertüingalp egyébként az állandó vendégkarmesterünk, rendszeresen dolgozik most is a zenekarral. Persze az együttes átalakítása feszültebb szituációt teremtett, de a muzsikások hamar megszokták azt, hogy bár zenei kérdésekben keményen megmondom a véleményemet, utána a folyosón teljesen egyenrangú kollégák vagyunk. Hogy milyen a kapcsolatunk, talán jelzi, hogy következő három esztendőre is bizalmat kaptam. Én is nagyon jól érzem magam Szombathelyen, a feleségemmel már három éve élünk itt, s még szívesen maradok jó néhány esztendő...

– *Közel negyed századon át irányította az operatagozat mellett a Szegedi Szimfonikusokat. Milyen hasonlóságok és különbségek vannak a két zenekar között?*

– Hatalmas eltérések figyelhetők meg, nemcsak a két együttesnél, hanem a két országrésznel is. Magam alföldi születésű vagyok, ott is éltem huszonöt éven keresztül, de azt kell mondjam, hogy az ottaniak általában feszült, hiú, a szó nemes értelmében folyton-folyvást sikerre vágyó, s egymásra mindig kicsit gyanakodva tekintő emberek. Természetesen ezzel a mentalitással is szép

eredményeket lehet elérni... Szombathely minden szempontból nyugodtabb, csendesebb és kiegyensúlyozottabb. Feltűnően kulturáltabb és feltűnő módon sokkal kevésbé hiú. Ami abból a szempontból nem jó, hogy a zenének is az exhibicionizmus az alapvető motivációja. S ennek hiánya néha bizony zavaró. Viszont rendkívül békés, kellemes légkörben lehet dolgozni. S büszke vagyok arra is, hogy bár kevesebb az ambíció, azért a Szombathelyi Szimfonikusokat is sikerült bekapcsolni a nemzetközi zenei életbe.

– *Nem is akármilyen módon, hiszen évente két-három alkalommal szerepelnek a milánói Verdi-teremben, ahol egy bérletsorozat közreműködőiként aratnak jelentős sikereket, emellett pedig szezononként kétszer a bécsi Musikvereinsaalban is koncertet adhatnak. Kevés hazai együttes dicsekedhet ilyen felkérésekkel, de erről kevesen tudnak, s ritkán találkozni Önökkel a fővárosban...*

– Biztos nem reklámozzuk eléggé magunkat, számunkra nem az a fontos, hogy minél nagyobb csinnadratta legyen körülöttünk. Más ugyanis a zenekar mentalitása. Ha jó koncertjeink vannak, és jól dolgozunk, akkor a muzsikusaink kiegyensúlyozottak, s nincs bennük ilyen jellegű hiányérzet. Ráadásul ma már a külföldi vendég szereplés sem olyan nagy vonzerő, nemhogy egy fővárosi... Úgy érzem, tagjaink számára a mindennapi munka nívós volta és nyugalma a leglényegesebb, valamint az, hogy igényes módon lássuk el hazai feladatainkat, s jó hangulatban teljenek a próbák, koncertek. S ha csendesek is vagyunk, azért ránk találnak a különleges, izgalmas feladatok. Remélem, decemberben megjelenő lemezünkkel, *Michael Haydn* Andromeda e Perseo című operájának felvételével sikerül betörnünk a nemzetközi lemezpiacra.

– *A CD igazi kuriózum lesz, bár ősbemutatók terén is nagy tapasztalatokkal rendelkeznek, hiszen deklaráltnak sok kortárs mű kapott helyet koncertjeik programjában. Milyen repertoár-építést tart fontosnak a következő években?*

– Nálunk ez valóban nagyon érdekes kérdés, hiszen műsorrendünk bizonyos szempontból élen jár, más nézetből viszont eléggé le van maradva a többi együttes mögött. Ami a modern darabokat illeti, ott az elsők között vagyunk, s ezt a jó helyzetet nem szeretném a jövőben sem elveszíteni. A romantikus repertoárral sincs semmi baj, erős hátránnyal indulunk viszont a klasszikus darabok terén. Az együttes kevés Mozartot, Haydn játszik. Ezekből a művekből kellene többet előadnunk, mert nagyon nagy a hasznuk. A másik

Évad Bécstől Milánóig

Harminchét hangversenyen muzsikálnak ebben az évadban a Szombathelyi Szimfonikusok. Az otthoni, Rajter-bérlet előadásai mellett a szezont az ausztriai Oberwartban kezdték, novemberben pedig a bécsi Musikvereinsaalban adták elő Verdi Requiemjét *Günter Kmotzinger* vezényletével. 2005 januárjában ismét Ausztriában, ezúttal Ternitzben koncerteznek, majd május 11-én a milánói Verdi-teremben muzsikálnak, ahol Pál Tamás dirigálásával adják elő Csajkovszkij b-moll zongoraversenyét és VI. „Patetikus” szimfóniáját. Az együttes vendégművészei között ebben az évadban többek között megtalálni *Francesca Provvionatot, Étienne Garát, Ernst Smole-t, Onczay Csabát, Bogányi Gergelyt, Király Csabát, Baranyay Lászlót, Meláth Andreát és Fried Pétert* is.

cél pedig az, hogy bátorítsuk, erősítsük a zenekaron belül meglévő kisegyütteseket. Nemrég – Horváth László kítűnő ötlete alapján – belső zenekari megmérettetést, Rajter-versenyt rendeztünk, amelyen szólóban, duóban, trióban, kvintettben vagy kvartettben indulhattak a jelentkezők. Nagy örömmre rengeteg résztvevő volt, és jobbnál-jobb előadásban igényes, szép koncertprogramokat hallhattunk. A nyolc legkiválóbb produkció hangversenyen, nagyközönség előtt is színré kerül.

– *Mennyire vevő erre a sajátos repertoárra a publikum?*

– Fáj a szívem, ha erről beszélünk, ugyanis a szombathelyi közönség nem honorálja igazán az együttes munkáját. Igaz, a Filharmóniai-bérlet előadásaira (amelyben – számos vendég mellett – mi is szereplünk), nagyrészt megtelik a koncertterem, saját bérleteinket azonban félházak előtt tudjuk csak bemutatni, pedig egy háromszázkilencvenöt férőhelyes helyszínről van szó... Sajnos fenntartóink – akik közben maximális jóindulattal viseltetnek az együttes iránt – sem járnak el hangversenyekre, így nincs meg a megfelelő társadalmi húzóerő ahhoz, hogy legalább a helyi értelmiség úgy érezze, jelen kell lennie estjeinken. Eközben – szomorú –, de a határon túlról érkeznek egyre többen. Ezen a helyzeten a legnehezebb változtatni, mert Szombathely

kisváros. Egy nagyon kultúrált, de nem túl nagy település. Itt nagyon ki kell mérni azt a zenekultúra – mennyiséget, amit még a város elvisel. Lehet, hogy nekünk kellene átgondolni azt, hogy hány bérletes estet adunk, s a koncertszámot a felére kellene csökkentenünk. De ezt vérző szívvel ten-
nénk, mert mindent szeretnénk eljátszani, ami megfordul a fejünkben. Ezért át kell gondolni a PR menedzselést, a különböző lehetőségeket, s remélem a jövőben ezen a téren is sikerül előrébb jutnunk.

– *S mi a helyzet az operával, ami önnek különösen kedves?*

– Akkor lenne érdemes kiegészíteni a repertoárt ezzel a műfajjal, ha meglennének hozzá a megfelelő körülmények. Jelen pillanatban erre nincs lehetőség, így ez irányú vágyaimat az Operaházban és külföldön élem ki. Nyáron pedig ott a Kőszegi Várszínház, a fertőrákosi Barlangszínház, s ha megépe az Iseum, akkor talán az a helyszín is alkalmas lesz az ilyen előadásokra. Ráadásul ha tényleg játszánk operát, az hatalmas beavatkozást jelentene az együttes életében. Egy opera egy hónapos próbaidőszakot igényel, s egyelőre ez a koncertjeink rovására menne.

– *Milyen egyedi, zenekari karakter kialakítására törekszik a Szombathelyi Szimfonikusoknál?*

– Azt szeretném, ha az együttes a szó nemese értelmében kitűnő, engedelmes eszköze lenne a legkülönbözőbb elképzelések megvalósításának. S nagyon örülnék annak is, ha

kellő előkészítést követően végre túlléphetnénk már azon a munkabeosztáson, amely minden magyar – s szinte az összes európai zenekart is – jellemez, s amelynek a lecsupaszított és durván megfogalmazott lényege az, hogy naponta összejövünk kétszer három óra próbára. Szerintem ez a rendszer már elavult, megszervezettebb, racionálisabb időbeosztású gyakorlásra van szükség. E szerint az új struktúra szerint a darabokat fokozatosan előkészíti a koncertmester, s a szólamvezetők szólam- és kisebb együttespróbák után juthatnak el csak a tutti-próbákhoz. Ahhoz, hogy naponta egyszer hatórás vagy esetleg ötórás munkát végezzünk, nagyon radikális és gyökeres változásra van szükség, mind a muzsikuskok, mind a karmester részéről. Itt ugyanis bejön kilenckor, s a próba pedig – szigorú, kis pihenőkkel – kettőig tart. Persze, ezt könnyű elhatározni, a megvalósítás azonban annál nehezebb. Ráadásul kicsit misztikus is, hiszen alig van rá precedens Magyarországon. A nagy kérdés az, hogy hogyan lehet ezt a hat órát tartalommal megtölteni, s tud-e ennyit nőni a munka intenzitása. Így ugyanis gyorsabban kiderülnének a fonákosságok, hamarabb fel lehetne venni ellenük a harcot. Persze, számos gonddal is járna mindez, hiszen az is kérdéses, hogy mit lehet kezdeni azokkal a muzsikuskokkal, akik ennek a felgyorsított tempónak nem tudnak eleget tenni. Én mindenesetre minél hamarabb, akár a jövő szezontól szeretném ezt az új struktúrát bevezetni, s már beszélgettem is

erről a zenekari tagokkal. Először egy nagyon konkrét tervet kell készíteni, az új metódushoz ugyanis arra is szükség van, hogy egy esztendőre előre meglegyen az összekottánk... Fontos lenne mielőbb belevágni, mert úgy vélem, ez nemcsak a szombathelyi zenekarnak, hanem az egész magyar zenei életnek a hasznára válna.

– *Szép jubileumot ünnepelnek idén. Mit kívánna az együttesnek a következő évtizedekre?*

– Óhajból akad jócskán, bár van, ami már részben meg is valósult, hiszen a szombathelyi önkormányzat felújítja a Bartók-termet. A másik kívánságom az volna, hogy szorosabb, erősebb legyen a fenntartóinkkal való kapcsolat, és a zenekar a pezsgő szellemi élet középpontjává váljon a városban. Örülnék, ha az uniós régiók kialakulásával nem kerülne hátrányos helyzetbe az együttes, s annak is, ha a zenekarnál lenne egy olyan segítőtársam, akire rábízhatok a feladataimból néhányat. (Engem ugyanis egyre jobban érdekel a tanítás, a Zeneakadémián már hetente két napot oktatok.) S nagyon remélem azt is, hogy kibőjtöljük valahogy a jövő év gazdasági megszorításait, nem kerülünk rosszabb helyzetbe, és nem kell létszámot sem csökkentenünk. Még nagyon lényeges feladatok vannak ugyanis hátra, hiszen ez még csak az első három évem volt a Szombathelyi Szimfonikusokkal!

R. Zs.

Karmesterből igazgató a debreceniek élén

2004. november 5-én új igazgatót neveztek ki a Debreceni Filharmonikus Zenekar élére.

Nem kis meglepetésre azonban gyakorló karmester kapta a megbízatást: Kocsár Balázs karnagy, aki 1992 és 1999 között hét évadon állt a színház zenei együtteseinek élén, ugyancsak Debrecenben.

– *Hogyan érzi magát új pozíciójában? Az új feladattal kapcsolatos érzései az erősebbek, vagy az, hogy ismerős helyre, ismerős emberek közé érkezett vissza?*

– Egyelőre nem tudok határozott érzelmekről beszélni, mert lassan ugyan egy hónapja annak, hogy kineveztek, gyakorló karmester lévén azonban éppen akkoriban volt több felkérésem is egymás után, és csak november legvégén tudtam először e feladattal foglalkozni. Ahhoz, hogy válaszolni tudjak, miként lehettem én november 5-én a Debreceni Filharmonikus Zenekar igazgatója, beszélnem kell az idáig vezető útról is. 1999-ben váltam meg a

Csokonai Színháztól, amelynek hét éven át voltam zeneigazgatója. Akkoriban kezdtem érezni, hogy váltásra van szükségem a minőségi munka végzéséhez. Úgy éreztem, hogy különféle objektív okok miatt sem tudom egy bizonyos szint fölé „kormányozni” az együttest. És szinte ezzel egy időben kaptam a frankfurti operaháztól felkérést, amire igent mondtam.

– *Úgy érezte akkor, hogy ez a legjobb megoldás?*

– Igen, mert hiába voltam én a színház zeneigazgatója, a zenekar fölött más rendelkezett. Nem volt egészséges állapot, hiszen a zenekar vezetősége erőteljesen a

színház ellen hangolta a muzsikuskokat. Elváltunk tehát, holott – és ezt nagyon fontosnak tartom – a zenekar tagjaival kifejezetten jó volt a munkakapcsolatom.

2002-ben azonban visszahívtak Debrecenbe – ekkor volt kétszáz éve annak, hogy először játszottak operát a városban és a színház operatagozata pedig ötvenedik születésnapját ünnepelte. Mindezt méltóan megünneplendő, egy Lohengrin-előadást tervezett a társulat és engem kértek fel, hogy vezényeljek. Maga az ötlet, az, hogy Lohengrint adjunk elő Debrecenben, erős ellenállásba ütközött. Sokan megkérdőjelezték, hogy képes-e egyálta-